

A leggyengébb láncszem

Valamikor boldogult ifjú koromban az *Élet és Irodalom* volt a kedvenc lapom. Minden héten izgalommal vártam, hogy hozza a postás, benne **Nagy László** legújabb nagyversével. A költő haláláig főmunkatársa volt a lapnak. Aztán telt-múlt az idő, és ahogy a rendszerváltás után az egykor szeretett irodalmi lap egyre inkább a liberális politika szócsövévé vált, lemondtam róla. Aligha tévedek, ha azt mondom, ma korrektornak sem alkalmaznák ugyanebben a redakcióban a magyarság sorsáért aggódó költőfejedelmet.

Minap, hosszú évek után ismét „rákattantam” az interneten az ÉS-re, és néhány vers mellett elolvastam partinagy publicisztikáját. Aztán többet is tőle. Nem tagadom, a hasam fogva röhögtem a szellemességein. Aztán elgondolkodtam: ez a szeniális tollú ember miért áll be a sárdobálók közé? Egyáltalán, kinek, minek kell ez a parttalan kultúrkampf? Miért ordibálnak a magukat baloldalinak nevező, éhségmenetek élén pöffeszkedő milliomos szocialista politikusok, félrevezetett írók, közéleti emberek? Honnan ez a zsigeri gyűlölet a nemzeti kormány iránt? Mi hozza ki belőlük azt a dühöt, amellyel képesek elutasítani a magyar nemzet nagyobbik részének vágyát (amelyet a választások igazolnak) egy jobb, élhetőbb, igazságosabb és szebb Magyarorszáért? Mert a dolgok logikája szerint, vagy inkább leegyszerűsítve, ez a tábor csak az önös érdekeit próbálja védeni vagy kiharcolni.

Nem kell sokat töprengeni a válaszon: Magyarországon 2010-ben történt meg a megkésett rendszerváltás, amelyről azt hittük, hogy 1989-ben történt. Nem kisebbítve a történelmi fordulópont jelentőségét és a huszonöt éve megtörtént események fontosságát, bárki leszűrheti a tanulságot: akkor nem igazi rendszerváltás történt, hanem egyfajta hatalommegosztás. Az orosz hadsereg kivonulása után elmaradt a számonkérés, sőt a kommunista elit tovább osztozott az ország tortáján. Mindenki békén hagyta őket, nem dördültek lövések, nem akasztottak senkit, még csak a besúgók és azok eltartóinak aktáit sem nyitogatják azóta sem. Talán köszönet és némi szerénység, legalábbis önmegtartóztatás járna ezért a részükről. Nem ennek vagyunk a tanúi több mint két és fél évtizede. Ők most is uralkodni szeretnének, és a nemzet kárára, annak vérért szíva élvezni egykori előjogaikat. S ha nem úgy mennek a dolgok, teleordítják a világot. Miközben diktatúrát emlegetnek, szinte futószalagon derülnek ki a lenyúlások, csalások, jobb esetben a hozzá nem értés okozta rettenetes károk, amelyek majdnem csődbe vitték az országot. Ennek próbál véget vetni a nemzeti kormány, és kezdte el a rendcsinálást, amelynek vesztesei az egykori kommunista oligarchák utódai és azok talpnyalói. Nem csoda, hogy nem tetszik nekik a kurzus.

Amikor **Orbán Viktor** miniszterelnök nemrég ellátogatott Rimaszombatba, az egyik felvidéki „független” hírportál nemes egyszerűséggel „lesuttította”. Az ezerszer elordított sajtószabadság hiányának szellemében! Mert az egész világ láthatja, hogy Magyarországon diktatúra és egypártrendszer van. Amerikai megmondók megmondták, minden eszköz megengedhető, hogy az Orbán-kormány el legyen „takarítva”. Az eltakarítók csak azt felejtik el, hogy előbb a magyar népet kellene elsöpörni az útból, hogy csakis a liberális virágok illatozzanak a magyar ugaron. Szerencsére a magyar népnek időközben csak megjött az esze, és tudta, kit válasszon, kiben bízson, és milyen jövőt szeretne a gyermekeinek.

Kétségtelen, hogy Magyarország (már ha beszélhetünk még egyáltalán jobb és bal oldalról), megérdemelne egy tisztességes baloldalt. Mondjuk egy igazi szociáldemokrata pártot. Már csak az egyensúly kedvéért is. Az új baloldal azonban nem alakulhat ki a régi figurákkal, akik kiárusították a nemzeti vagyont, idegen kézbe adtak mindent, és irtóznak attól, hogy a magyar nép a kezébe vette a sorsát.

Az OECD felmérése szerint a világ egyik legboldogtalanabb népe a magyar. Hogy jöttek erre a következtetésre, föl nem foghatom. Mert amikor a félmillió, jókedélyű tömeget néztem a minap, amely az Andrássy úton vonult a Hősök terére, valahogy nem ez volt a benyomásom. Egy éledező nemzetet láttam, amely – ha ma még talán nem is tudja, mit akar – annyit biztosan tud, mit nem akar. Miből lett elege egy életre. Az április 6-ai országgyűlési választásokba mi, felvidéki magyarok, sajnos, érdemben nem tudunk beleszólni. Látszólag a leggyengébb láncszeme vagyunk a határokon kívül rekedt magyarságnak. Fogyunk, olvadunk, mint az Antarktisz jege, és csak a jó isten a megmondhatója, mi állítja meg ezt a folyamatot. Látna politikai kudarainkat, megosztottságunkat, elbizonytalanodottságunkat, az ember nem lehet eléggé pesszimista. Ugyanakkor – bár szebb eredmény is lehetett volna – a rendszerváltás óta először indított szlovákiai magyar elnökjelölt, **Bárdos Gyula** csaknem százezer szavazatot kapott az első fordulón. Azóta is elemezgetik, miért ennyit, és miért nem többet? A kérdésre a fenti okok adják meg a választ.

Vagyunk még közel félmilliónyan, és nem lehet bennünket a „szőnyeg alá söpörni”. Ez az erő megmutatkozott az elnökválasztás finisében is, amikor a kormányfő visszakapta a nekünk adott pofont. Ezért sem, s azért sem kell apátiába merülni és kétségbe esni, hiszen ez a százezer magyar bizvást nevezhető egy egészséges magnak, amelyből kikelhet valami. Mindenesetre az erős, prosperáló, vonzó Magyarország víziója most már egyre kézzel foghatóbb, és ez az erő kisugározhat miránk is, hogy ne kelljen sokáig szégyellni magunkat a gyenge láncszem bélyegéért.

(Kővesdi Károly)